

v nemocnici, z čehož jde, že každá izolace přičící se tomuto výnosu nebyla účelná, ale také, že od počátku bylo zbytečno, prováděti v této příčině důkazy a že jsou i nerozhodny jejich výsledky. Pokud dovolání odkazuje k §§ 16 a 17 zákona ze dne 13. července 1922, čís. 236 sb. z. a n., jest dodatkem k tomu, co v této příčině jest uvedeno již v rozhodnutí sb. n. s. čís. 6707, zdůrazniti, že ustanovení § 16 se týče jen povinnosti, by obec zřídila místnosti svému účelu vyhovující a opatřila je prostředky potřebnými k ošetřování a dopravě, že však »prostředky potřebnými k ošetřování« nemyslí zákon ani léky, jak patrně z následujícího paragrafu, kde v bodě 3 stanovena jest »zvláštní« povinnost obce (města municipálního) pro případ tam uvedený opatřiti léky vedle povinností uvedených v § 16 (viz úvodní slova: »Obec... jsou dále povinny«), tím méně tudíž stravování.

Čís. 7992.

Žádal-li poručník nemanželského dítěte, neznaje otcových poměrů, placení menšího příspěvku na výživné, než byl otec s to poskytnouti a než by dítě podle toho patřilo, soud rozhodl pak jen o přiměřenosti žádaných příspěvků, nikoliv však o tom, zda jest přiměřeno vyšší výživné, lze vyhověti návrhu na zvýšení výživného, aniž by tomu bránila pravomoc dřívějšího rozhodnutí, od doby podání návrhu na zvýšení výživného.

(Rozh. ze dne 21. dubna 1928, R I 277/28.)

Poručník nemanželského dítěte navrhl na soudě, by bylo nemanželskému otci uloženo platiti na výživné dítěte měsíčních 250 Kč. Usnesením ze dne 29. prosince 1926 vyhověl poručenský soud pravoplatně tomuto návrhu. Napotomní návrh poručníka, by výživné bylo zvýšeno na měsíčních 500 Kč oba nižší soudy zamítly.

Nejvyšší soud zvýšil výživné na 450 Kč měsíčně.

Důvody:

Proti souhlasným usnesením nižších soudů jest v řízení nesporném přípustný dovolací rekurs jen z důvodu zmatečnosti, zřejmé protispisovosti nebo nezákonnosti (§ 16 nesp. říz.). Nižší soudy zamítly poručníkuv návrh na zvýšení výživného z toho důvodu, že se poměry od dřívějšího rozhodnutí soudního o výživném ze dne 29. prosince 1926 nezměnily, tedy patrně proto, že novému vyměření vadí pravomoc onoho rozhodnutí. Ale rozhodnutí rekursního soudu odporuje zřejmě zákonu, vychází-li z tohoto právního názoru. Poručník navrhl v podání ze dne 21. srpna 1926, by nemanželskému otci bylo uloženo přispívat na výživu dítěte podle jeho slibu 200 Kč měsíčně. Dne 13. listopadu 1926 navrhl, aby byl nemanželský otec přinucen zvýšiti příspěvek na 250 Kč měsíčně; ježto nezletilý navštěvuje gymnasium, babička, jež ho vydržuje, je nemajetná, takže nemůže z dosavadního příspěvku opatřit vše co nezletilý potřebuje. Prvý soud rozhodoval o

výživném jen v mezích návrhu poručníkov a uložil proto nemanželskému otci platiti na výživné od 1. srpna do 31. října 1926 200 Kč měsíčně a dále 250 Kč. Soud, drže se poručníkov návrhu, jenž patrně neznal výše příjmů otcových, rozhodoval jen o přiměřenosti *ž á d a n é* ho výživného, nikoli o tom, zda potřebám dítk a poměrům nemanželského otce je přiměřeno výživné *v y š š í n e ž ž á d á n o*. Je tomu v takovém případě stejně, jako kdyby se oprávněný domáhal jen z části pohledávky, jež mu patří, domnívaje se, že mu vyšší pohledávka nepřísluší. Pravomoc rozhodnutí předpokládá však totožnost předmětu a stran. Totožnosti předmětu tu není, když se vymáhá část nároku, o niž dříve nebylo rozhodováno. Proto v takovém případě nabývá rozhodnutí pravomoci jen ohledně části nároku, o němž bylo rozhodováno — tedy o *ž á d a n é* výši výživného. Jinak by tomu bylo, kdyby soud rozhodoval o výživném bez návrhu na přiznání určité částky. Proto tím, že poručník, neznaje snad poměry otcovy, žádá menší příspěvek na výživu, než otec je s to poskytnouti, a než by dítku podle toho patřilo, nemůže dítě býti zkráceno pro všecku další budoucnost. Ovšem nelze zvýšení příspěvku žádati za dobu minulou, nýbrž teprve od podání návrhu, v němž se tyto okolnosti uplatní. Ježto ve sporném případě rozhodl dříve soud jen o přiměřenosti *ž á d a n ý c h* částek výživného, nikoli o tom, zda je *v y š š í* výživné přiměřeno, lze vyhověti návrhu na zvýšení, anižby tomu bránila pravomoc dřívějšího rozhodnutí. Takový návrh je obsažen v dovolacím rekursu a poručník odůvodňuje v něm nad to nárok na zvýšení výživného i tím, že babička nezletilcova, jež dosud se o jeho výživu a výchovu starala, zdráhá se za příspěvek 250 Kč — jsou nemajetná a na malou pensi poukázána — dítko na dále vydržovati a dává je proto na starost okresní péči o mládež, když příspěvek nebude zvýšen. V této okolnosti, k níž Nejvyšší soud může přihlídnouti, třeba byla novotou (§ 10 nesp. říz.), lze spatřovati i změnu poměrů na straně nezletilého dítk, jehož větší potřeby babička dosud dobrovolně kryla, ale nyní již se zdráhá tak činiti. Tím mění se i potřeby dítk, jež by okresní péče o mládež za 250 Kč, kterými nemanželský otec dosud přispíval na výživu, nemohla vydržovati. Nejvyšší soud shledává proto, že poměrům nemanželského otce zjištěným podle usnesení poručenského soudu ze dne 29. prosince 1926 a potřebám dítk jest přiměřeno, by platil na výživné 450 Kč měsíčně, byť byl teprv začátečníkem a musil spláceti dluh na zařízení lékařské praxe.

Čís. 7993.

Došlo-li za projednávání pozůstalosti k dědickému narovnání mezi dědici přihlásivšími se ze zákona, napotom však byla jedním z nich předložena závěť a vzhledem k ní popřena platnost dědického narovnání, dlužno mu ponechat, by nejprve sporem zvrátil platnost narovnání. Teprve po úspěšném skončení této rozepře jest místo pro řízení podle § 125 nesp. říz.

(Rozh. ze dne 21. dubna 1928, R I 283/28.)